

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/305/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7712215568
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Veščičíková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7712215568.2

Rozhodnutie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Veščičíkovej a sudcov JUDr. Miroslava Sogu a JUDr. Dany Ferkovej vo veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zast. Fridrich Paľko, s.r.o., Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné nám. 13, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku 19C/163/2012-41 z 19.2.2014 Okresného súdu Michalovce

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) rozsudkom I. Žalobu zamietol, II. Žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

Konštatoval, že žalobca sa pojednávania určeného súdom na 19.2.2014 nezúčastnil, že podaním doručeným mu 17.2.2014 požiadal o odročenie pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu a zároveň navrhol doplnenie dokazovania znaleckým posudkom, ktorý po jeho vyhotovení predloží súdu a ktorý má preukázať výšku uplatnenej škody. Návrh na odročenie pojednávania neakceptoval, pretože návrh nespĺňal náležitosti § 119 ods. 2 O.s.p. a dôvody v návrhu uvádzané nepovažoval za dôležité dôvody na odročenie pojednávania. Poukázal na to, že žalobca o tom, že pojednávajúca sudkyňa nie je vylúčená z pojednávania veci, má vedomosť viac ako rok, pretože o tom rozhodol nadriadený súd. Návrh na doplnenie dokazovania znaleckým posudkom o výške spôsobenej škody považoval vzhľadom na dôvody uvádzané nižšie za nadbytočné. Poukázal na to, že konanie začalo 27.9.2012, že preto mal žalobca dostatočný časový priestor na predloženie relevantného výpočtu tvrdenej škody. Zo spisu 10Er/680/2009 Okresného súdu (ďalej len OS) Michalovce zistil, že 28.12.2009 mu bola doručená žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého (ďalej len exekútor) pod Ex 13226/09 o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci oprávneného POHOTOVOSTĚ s.r.o. proti povinnej Ingrid Maďarovej o vymoženie 252,94 Eur, že návrh na vykonanie exekúcie bol spísaný zápisnične u exekútora 28.11.2009, že exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 14044/09, že uznesením z 21.1.2010, právoplatného 17.2.2010 bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti výšky úroku z meškania 0,15% denne zamietnutá. Oprávnený sa proti uzneseniu neodvolal. Po zamietnutí žiadosti v časti, súd vydal poverenie na zvyšok nároku 31.3.2010, exekútor 16.5.2012 vrátil súdu poverenie, pretože exekučné konanie sa skončilo vymožením pohľadávky, prísl. a trov exekúcie. Po vykonanom dokazovaní vec právne posúdil podľa § 3 ods. 1,2., § 5 ods. 1, 2, § 6 ods. 1, § 9 ods. 1,2, § 15 ods. 1,2, § 19 ods. 1,2,3 zák. č. 514/2003 Z.z. (ich znenie citoval). Urobil záver, že žalobca si uplatnil nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy na tom základe, že exekučný súd nevydal poverenie na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote, teda uplatnil si voči štátu zodpovednosť za škodu

spôsobenú nesprávnym úradným postupom, že v takom prípade je potrebné preukázať, že žalobca pred podaním žaloby na súd predbežne prerokoval svoj nárok s príslušným orgánom (v tomto prípade s Ministerstvom spravodlivosti) a že jeho nároku nebolo kladne vyhovené. Druhou podmienkou je preukázanie, že dotknutý orgán štátu nevykonal úkon v zákonom stanovenej lehote a že nevykonanie úkonu bolo v príčinnej súvislosti so vznikom škody. Žalobca mu nepreukázal splnenie hmotnoprávnej podmienky uplatnenia nároku na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. pred súdom, a to predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom. Poukázal na to, že žalobca v žalobe uviedol, že v súlade s § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. písomnou žiadosťou požiadal o predbežné prerokovanie jeho nároku, že do spisu nepredložil žiadny dôkaz o tom, že takýto nárok si u žalovanej uplatnil a kedy, a dokazovanie odkázal na spis Ministerstva spravodlivosti SR, resp. na spis tunajšieho súdu, že žalovaná nepoprela, že jej žalobcom bol návrh adresovaný, avšak vykazoval množstvo nedostatkov spočívajúcich v jeho všeobecnosti a neurčitosti, neuvedení relevantných informácií týkajúcich sa výšky náhrady škody, neuvedení súdnych konaní, ktorých sa nároky mali týkať a pod. Nevidel akceptovateľný dôvod, prečo by doručenie žiadosti o predbežné prerokovanie návrhu mal dokazovať súd alebo žalovaná. Uviedol, že nejde o listinný dôkaz, ku ktorému nemá žalobca prístup, alebo ktorý by mu nemohol byť sprístupnený, že ak si žalobca neponechal kópiu návrhu, sám sa dostal do dôkaznej núdze pre účely občianskoprávneho konania, že z toho dôvodu nemôže prenášať dôkaznú povinnosť na súd alebo na druhého účastníka konania. Zistil, že skutkové tvrdenia žalobcu o tom, že súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie po 6 mesiacoch sa nezakladajú na pravde, pritom táto skutočnosť je základom nároku žalobcu na náhradu škody podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. a v nadväznosti na to aj základom nároku na nemajetkovú ujmu. Uviedol, že žalobca sa domáhal náhrady škody na tom základe, že súd nevydal poverenie v 15. dňovej lehote určenej v § 44 ods. 1 Exekučného poriadku a konštatoval prieťahy súdu 6 mesiacov. Z exekučného spisu zistil, že žiadosť o udelenie poverenia bola súdu doručená 28.12.2009 a poverenie bolo vydané 31.3.2010, že poverenie bolo vydané približne o 3 mesiace po zákonom stanovenej lehote a nie o 6 mesiacov, ako to tvrdil žalobca, že žalobca pri opise skutkového stavu opomenul uviesť tú skutočnosť, že súd nevyhovel žiadosti o udelenie poverenia celkom, pretože v časti úrokov z omeškania žiadosť zamietol. Poukázal na to, že lehota 15 dní na vydanie poverenia platí iba v prípade, ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. V tomto prípade takýto rozpor zistil, preto žiadosť o udelenie poverenia v časti zamietol, čo akceptoval aj žalobca, pretože odvolanie proti zamietajúcejmu uzneseniu nepodal. Po tom, ako boli vykonané úkony spojené s doručením uznesenia a jeho správoplatnením, súd pristúpil k vydaniu poverenia. Vzhľadom na to, že po čiastočnom zamietnutí žiadosti bolo potrebné meniť údaje na vydanie poverenia oproti pôvodnej žiadosti, súd termín 31.3.2010 nepovažoval za lehotu neprimeranú. Neobstálo preto tvrdenie žalobcu v žalobnom návrhu, že vec nevykazovala prvky nadmernej zložitosti a súd napriek tomu nevydal poverenie v zákonom stanovenej lehote. K nemajetkovej ujme poznamenal, že žalobca ju odôvodnil tým, že márnym uplynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania poškodeného, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a došlo k vyvolaniu rizík, že neskorým ukončením procedúry exekučným súdom zanikne povinný, dôjde k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a k jeho insolvenčii. Z exekučného spisu mal za preukázané, že pohľadávka žalobcu bola vymožená ešte pred podaním žalobného návrhu, pretože exekútor vrátil poverenie súdu 16.5.2012. Žalobca mu nijakým spôsobom nevysvetlil ani nepreukázal, čo ho viedlo ku konštatovaniu 6 mesačného prieťahu, neuviedol, kedy bola doručená žiadosť o udelenie poverenia tunajšiemu súdu, teda, od akého dátumu plynutie lehoty na vydanie poverenia počítal. Ako sám tvrdil v žalobe, touto informáciou nedisponoval a odkázal na exekučný spis tunajšieho súdu, ktorého sp. zn. v návrhu ani neuviedol a dokazovanie v tomto smere preniesol na súd. Dodal, že lehota na vydanie poverenia podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku začína plynúť doručením žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia súdu a nie začatím exekučného konania, že ak exekútor doručil žiadosť o udelenie poverenia súdu po lehote stanovenej v § 44 ods. 1 Exekučného poriadku, za prípadný prieťah od začatia exekučného konania do doručenia žiadosti o udelenie poverenia súd nezodpovedá. V kontexte odôvodnenia žaloby v časti dokazovania poukázal na to, že argumentácia žalobcu neobstojí v žiadnej rovine, pretože jeho tvrdenie o nevedomosti sp. zn., dátumu, kedy bola doručená žiadosť o udelenie poverenia súdu a iných relevantných informácií pre konanie, je zavádzajúce, že žalobca je účastníkom exekučných konaní ako oprávnený, nič mu ako účastníkovi nebránilo získať potrebné informácie zo súdneho spisu, do ktorého má právo nahliadať. Poukázal na to, že sp. zn. súdu bola prvotne zistiteľná od exekútora, ktorému súd vydal poverenie, že aj konanie o náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. je sporovým konaním a je na žalobcovi skutočnosti tvrdené v žalobe aj preukázať. Ďalej uviedol, že táto povinnosť zo strany žalobcu absolútne absentuje, že dôvody uvádzané v žalobe sú všeobecné a bez znalosti skutkového stavu konkrétnej exekučnej veci. Zdôraznil, že nárok žalobcu na náhradu škody

nebol uplatnený v súlade s podmienkami na uplatnenie tohto nároku podľa zák. č. 514/2003 Z.z. a nie je daný ani samotný základ nároku žalobcu, ktorým mali byť tvrdené prietahy exekučného súdu, preto žalobu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., zo spisu mu žiadne trovy žalovanej nevyplývali, preto jej ich v konečnom dôsledku nepriznal (§ 151 ods. 1,2 O.s.p.).

Proti rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. f), g) a h) O.s.p., § 205 ods. 2 písm. b), c), d), e) a f) O.s.p. a navrhol zrušiť rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Vytýkal súdu, že prejednal vec v jeho neprítomnosti, hoci preto neboli splnené podmienky v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. Uviedol, že požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil listiny spájané s označenými dôvodmi. Pokiaľ súd prejednal za týchto okolností vec v jeho neprítomnosti, odňal mu tým právo konať pred súdom. Namietal ďalej, že vo veci rozhodla vylúčená sudkyňa. Meritórne rozhodnutie vo veci neprichádzalo do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému pripustil odvolanie. V čase rozhodnutia o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Žalobca tvrdí, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovanej, z ktorých súd pri svojom rozhodnutí vychádzal, nemal možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie a tým došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti konania a práva žalobcu na súdnu ochranu. Nemal možnosť vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci. Sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Namietal ďalej, že vo veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, lebo bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa žalovaný vôbec nevyjadril k podanej žalobe, mal súd umožniť žalobcovi uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, ale aj právnym otázkam, nastoleným samotným súdom v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody. Vytýkal súdu, že vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Aj k týmto dôkazom získaným z vlastnej iniciatívy súdom mal mať žalobca možnosť vyjadriť sa. Argumentoval ďalej, že ak žalovaný nereagoval na výzvu súdu, aby sa vyjadril k žalobe, mal súd rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. Namiesto toho súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám a následne meritórne rozhodol. Nakoniec vytýkal nepreskúmateľnosť rozhodnutia v časti rozhodovania o skutočnej škode, kedy súd sa zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a ignoroval tvrdenia žalobcu o škode, ktorá vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií a na poštové a telekomunikačné výdavky. Z rozsudku súdu nie je zrejímavá úvaha, na základe ktorej dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako chýbajú dôvody aj pri nemajetkovej ujme. Podľa jeho názoru súd odôvodnil svoje rozhodnutie úplne rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami ako v iných rozhodnutiach, v ktorých vystupuje žalobca a žalovaný, avšak v ktorých bol rozdielny skutkový dej a teda aj skutkový základ. Vytýkal tiež súdu, že nebol poučený podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p., pričom hodlal predložiť na pojednávaní dôkazy o výške škody. Nakoniec namietal, že súd nevysvetlil svoj záver, že nedošlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Sám pritom zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonnej lehote a pre tento nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívny dôvod. Takto je jeho rozhodnutie vnútorne rozporné. Zo všetkých týchto dôvodov navrhol zrušiť rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods. 1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods. 1, 3 O.s.p. a rozsudok potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p., lebo je vecne správny, súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil, odôvodnenie má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody rozsudku sú správne.

Ani jeden zo žalobcom uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný.

Žalobca odôvodnil odvolanie odvolacími dôvodmi podľa § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. f), g) a h) O.s.p., § 205 ods. 2 písm. b), c), d) a f) O.s.p., t.j., všetky odvolacie dôvody uvádzané v §

205 ods. 2 O.s.p., t.j., že v konaní došlo k vadám uvedených v § 221 ods. 1, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonaním navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a), a že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. je daný vtedy, ak v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. Žalobca konkrétne namieťa, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože súd pojednával v jeho neprítomnosti, hoci preto neboli splnené podmienky v zmysle ust. § 101 ods. 2 O.s.p., vo veci rozhodoval vylúčený sudca a súd nesprávne právne vec posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f) O.s.p.) je potrebné rozumieť taký procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vo všeobecnosti ide o taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. K odňatiu možnosti pred súdom konať dochádza tiež vtedy, keď súd vec prejedná a rozhodne v neprítomnosti účastníka konania, hoci nie sú preto splnené podmienky vyplývajúce z ust. § 101 ods. 2 O.s.p.

Súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiada z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy (§ 101 ods. 2 O.s.p.).

Z vyššie citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že predpokladom uskutočnenia pojednávania a rozhodnutia v neprítomnosti účastníkov je riadne predvolanie účastníka na pojednávanie, ktorý sa nedostaví a ani nepožiada z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania.

Predvolanie na pojednávanie sa musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať (§ 115 ods. 2 O.s.p.).

V prejednávanej veci z obsahu spisu je preukázané splnenie podmienok pre pojednávanie súdu dňa 19.2.2014 v neprítomnosti účastníkov, preto ak súd vec prejednal a rozhodol na tomto pojednávaní v neprítomnosti účastníkov, neodňal tým žalobcovi (ani žalovanej) právo konať pred súdom.

Z obsahu spisu je zrejmé, že predvolanie na pojednávanie na deň 19.2.2014 bolo doručené žalobcovi, jeho právnenému zást. a žalovanej 10.2.2014. Bola tak zachovaná lehota na prípravu pojednávania v zmysle § 115 ods. 2 O.s.p.

Žalobca sa na pojednávanie nedostavil, 17.2.2014 síce požiadal o odročenie (zrušenie) pojednávania z dôvodu porušenia nestrannosti súdu a sudcu a doplnenia dokazovania znaleckým dokazovaním, avšak súd správne návrh na odročenie pojednávania neakceptoval z dôvodov, ktoré v rozsudku presvedčivo a výstižne vysvetlil, s ktorými dôvodmi sa stotožňuje v plnom rozsahu aj odvolací súd. Na tomto pojednávaní súd oboznámil výsledky prípravy pojednávania a vykonal dokazovanie obsahom listinných dôkazov, ktoré sú súčasťou tohto spisu, ako aj oboznámením celého obsahu spisu 10Er/680/2009 OS Michalovce, následne poučil účastníkov podľa § 120 ods. 4 O.s.p., vyhlásil dokazovanie za skončené a vyhlásil rozsudok. Zároveň poučenie podľa § 120 ods. 4 bolo 10.3.2014 doručené písomne účastníkom konania spolu s predvolaním na pojednávanie (doručenky pri č.l. 31). Neúčast' na pojednávaní ospravedlnila žalovaná a súhlasila, aby sa pojednávalo a rozhodlo v jej neprítomnosti.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že nebol naplnený odvolací dôvod v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., teda postupom súdu, keď vec prejednal v neprítomnosti žalobcu, nebola mu odňatá možnosť konať pred súdom.

Odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. g) O.s.p. je daný vtedy, ak vo veci rozhodoval vylúčený sudca.

V prejednávanej veci tento odvolací dôvod nie je naplnený, pretože zákonná sudkyňa nebola vylúčená z prejednávania a rozhodovania v tejto veci, o čom bolo rozhodnuté uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 10.10.2012, a to v konaní Okresného súdu Michalovce sp. zn. 19C/131/2012, s ktorým konaním bolo spojené aj konanie v tejto prejednávanej veci (sp. zn. 19C/163/2012). Vo vyššie uvedenom konaní bolo žalobcovi a jeho právnomu zást. doručené uznesenie Krajského súdu v Košiciach o nevyhlúčení zákonnej sudkyne z prejednávania a rozhodovania veci 19.11.2013, ako vyplýva z č.l. 213 a pripojených doručení v spise OS Michalovce 19C/131/2012. Uznesenie o nevyhlúčení sudkyne je aj súčasťou tohto spisu 19C/163/2012 (č.l. 27).

Za situácie, že bolo právoplatným rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 16 O.s.p. rozhodnuté o tom, že zákonná sudkyňa nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania v tejto veci, nie je náležitá námietka žalobcu, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca.

Aj pokiaľ ide o ostatné žalobcom namietané odvolacie dôvody v zmysle § 205 ods. 2 písm. b), c), d), e) a f) O.s.p., odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

Rozhodnutiu súdu nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývali a ani nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 133 až § 135 O.s.p., alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Rozsudok vo veci nie je ani nepreskúmateľný a nebola zistená ani iná vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa § 132 O.s.p., z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, preto odvolací súd jeho rozsudok ako vecne správny podľa ust. § 219 O.s.p. potvrdil.

Odvolací súd sa stotožňuje so správnymi skutkovými zisteniami a právnym záverom súdu prvého stupňa, v zmysle ktorého neboli splnené podmienky zodpovednosti žalovanej za škodu v zmysle zákona 514/2003 Z.z., ktorá mala byť spôsobená žalobcovi tvrdeným nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Michalovce v konaní vedenom na tomto súde pod sp. zn. 10Er/680/2010 a nezákonným rozhodnutím vydaným v tomto konaní, z ktorého dôvodu základ nároku nie je daný.

Správne, podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva úvaha súdu, na základe ktorej dospel k záveru o vylúčení zodpovednosti žalovanej za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom a nezákonným rozhodnutím aj s poukazom na príslušné právne predpisy, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav a nenáležitá je preto námietka žalobcu o svoje rozhodnutie.

Z vykonaného dokazovania nepochybne vyplynul záver, že Okresný súd Michalovce sa v konaní vedenom pod sp. zn. 10Er/680 /2010 nedopustil nesprávneho úradného postupu tým, že nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia v lehote 15 dní od jej doručenia súdu v zmysle § 44 Exekučného poriadku a ani tým, že pred rozhodnutím o udelení poverenia preskúmaval súlad exekučného titulu, t.j. rozhodcovského rozsudku so zákonom.

Podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z.z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu; táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ (notárske zápisnice a vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených - poznámka

odvolacieho súdu). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Z vyššie citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že lehota 15 dní je určená na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade, že súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. V ostatných prípadoch, t.j. ak takýto rozpor súd zistí, nie je viazaný lehotou 15 dní a nie je ani povinný v tom prípade vydať poverenie pre exekútora. Naopak v tom prípade musí takúto žiadosť o udelenie poverenia zamietnuť. Určená lehota 15 dní však neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/, a teda ak ide o notárske zápisnice, ktoré obsahujú právny záväzok a ak ide o vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov.

V prejednávanej veci exekučným titulom je práve rozhodcovský rozsudok, z ktorého dôvodu súd nebol viazaný lehotou 15 dní. Súd preskúmal súladu exekučného titulu so zákonom a následne zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti výšky úroku z omeškania 0,15% denne z dôvodu rozporu exekučného titulu so zákonom, pre rozpor s dobrými mravmi. Po zamietnutí žiadosti v časti súd vydal poverenie na zvyšok nároku 31.3.2010 a exekútor 16.5.2012 súdu vrátil poverenie, pretože exekučné konanie sa skončilo vymožením pohľadávky, prísl. a trov exekúcie. Vzhľadom na tieto skutočnosti bolo vylúčené, aby súd rozhodol v lehote 15 dní a vydal poverenie na vykonanie exekúcie v rozsahu žiadanom žalobcom - oprávneným, ktorého nárok bol napokon (okrem časti nezákonných úrokov) uspokojený. Vo vyššie uvedenom konaní preto nemožno vidieť nesprávny právny postup, ako to namietal žalobca.

Je treba konštatovať, že aj za situácie, že exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok, ako aj za situácie, že súd zistí rozpor exekučného titulu so zákonom, je povinný rozhodnúť v primeranej lehote. Vzhľadom na znenie ust. § 9 ods. 2 zákona 514/2013 Z.z. od 1.1.2013, teda aj v čase rozhodovania súdu prvého stupňa, však otázku prieťahov môže súd posudzovať len vychádzajúc z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenia vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Žalobca nepreukázal existenciu žiadneho relevantného rozhodnutia, ktorým by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov ani nepreukázal, že by jeho sťažnosť na prieťahy v konaní bola vybavená spôsobom, z ktorého by existencia prieťahov bola preukázaná.

Pokiaľ žalobca nesprávny úradný postup súdu videl v tom, že súd v exekučnom konaní preskúmaval zákonnosť rozhodcovského rozsudku, s týmto názorom nie je možné sa stotožniť. Povinnosť súdu ex officio v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania skúmať zákonnosť exekučného titulu, t.j. či rozhodcovský rozsudok nie je v rozpore so zákonom (nezaväzuje účastníka na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporujúce dobrým mravom), vyplýva z ust. § 45 ods. 2 zákona 244/2002 Z.z., v zmysle ktorého súd exekúciu zastaví aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. c/ (rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom). Táto otázka bola už riešená v rozhodnutiach najvyššieho súdu napr. sp.zn. 5 Cdo 439/2012, ako aj ústavného súdu vo veciach I. ÚS 278/2013, IV. ÚS 55/2011 atď.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov záver súdu prvého stupňa o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Michalovce v konaní vedenom na tomto súde pod sp. zn. 10Er / 680 /2009 je vecne správny.

Správny je aj záver súdu prvého stupňa o nepreukázaní splnenia zákonných podmienok pre priznanie nároku na náhradu škody titulom nezákonného rozhodnutia, ktorým je uznesenie o čiastočnom zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia.

V zmysle ust. § 6 ods. 1 zákona 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

V prejednávanej veci zrušenie alebo zmena rozhodnutia okresného súdu, ktorým bola žiadosť o udelenie poverenia na exekúciu sčasti zamietnutá (č.k. 10Er/680/2009-9 z 21.1.2010), preukázané nebolo a vzhľadom na nesplnenie tejto podmienky pre vznik nároku je skúmanie existencie ďalších podmienok bez právneho významu, keďže jednotlivé zákonné predpoklady vzniku práva na náhradu škody v zmysle zákona 514/2013 Z.z. musia byť splnené kumulatívne.

Vzhľadom na správny záver súdu, že v danom prípade nie je daný základ nároku, nebolo povinnosťou súdu skúmať výšku škody a nemajetkovej ujmy a vykonávať v tomto smere dokazovanie. Nenáležitá je preto odvolacia námietka žalobcu o nepreskúmateľnosti rozhodnutia v časti náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ako aj všetky ostatné odvolacie námietky, týkajúce sa tejto otázky. Súd v odôvodnení rozsudku uviedol, z akého dôvodu sa nezaoberal samotnou výškou škody či nemajetkovej ujmy a v tomto smere nie je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné.

K ostatným odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd uvádza nasledovné :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom nerozhodoval o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania, preto odvolacie námietky vzťahujúce sa k tomuto rozhodnutiu sú bez právneho významu.

Pokiaľ žalobca namietal, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovanej, z ktorých súd vychádzal pri rozhodovaní, že vyjadrenie žalovanej mu nebolo doručené a nebolo doručené ani súdu a teda súd mal rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že vyjadrenie žalovanej k žalobe z 21.10.2013 bolo doručené Okresnému súdu Michalovce 28.10.2013 v konaní sp. zn. 19C /131/2012, keďže v tom čase toto prebiehajúce konanie vedené pod sp. zn. 19C 163/2012 bolo spojené na spoločné konanie s konaním vedeným pod sp. zn. 19C 131/2012 na základe uznesenia Okresného súdu Michalovce 19C /131/2012-9 z 10.10.2012. Zo spisu Okresného súdu Michalovce 19C /131/2012 odvolací súd zistil, že uvedené vyjadrenie žalovanej bolo doručené žalobcovi a jeho právnenmu zást. 19.11.2013, čo vyplýva z doručeníek na č.l. 213 uvedeného spisu, kedy spolu s predvolaním na pojednávanie vo veci sp. zn. 19C/ 131/2012, určeného na deň 9.12.2013, bolo žalobcovi doručené aj vyjadrenie žalovanej k žalobe z 28.10.2013 a rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach o nevlúčení sudkyne z pojednávania veci.

Za tejto situácie žalobca mal dostatok času (4 mesiace) na to, aby sa vyjadril k argumentom žalovanej a prípadne navrhol vykonať dôkazy na ich vyvrátenie a pokiaľ tak neurobil, sám sa vzdal tohto procesného práva, ktorého realizácia mu však nebola znemožnená postupom súdu.

Keďže vyjadrenie žalovanej k žalobe bolo súdu doručené, neboli splnené ani podmienky pre rozhodnutie v zmysle § 153b ods. 2 O.s.p. rozsudkom pre zmeškanie.

Pokiaľ žalobca namieta, že nemal možnosť vyjadriť sa k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie, k tomu odvolací súd uvádza, že tohto práva sa vzdal sám tým, že sa nedostavil na pojednávanie, na ktoré bol riadne predvolaný a ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o jeho odročenie. Na tomto pojednávaní bolo pritom vykonané dokazovanie oboznámením listinných dôkazov, ktoré sú obsiahnuté v spise, ako aj oboznámením celého obsahu spisu Okresného súdu Michalovce sp. zn. 10Er/680/2009 a pokiaľ by sa žalobca bol tohto pojednávania zúčastnil, mal možnosť sa k vykonaným dôkazom vyjadriť a realizovať aj svoje ďalšie procesné práva spojené s účasťou na pojednávaní, vrátane možnosti vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci a navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Je teda zrejmé, že zásada kontradiktórnosti konania a ani právo žalobcu na súdnu ochranu porušené neboli.

Nenáležitá je námietka žalobcu, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, keďže súd rozhodol vo veci na pojednávaní, za splnenia podmienok v zmysle ust. § 101 ods. 2 O.s.p., ako aj ostatných zákonných podmienok tak, ako už bolo uvedené vyššie.

Rovnako nenáležitá je aj námietka o vykonaní dokazovania listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný. Z odôvodnenia rozsudku nepochybne vyplýva, že súd vykonal dokazovanie listinami obsiahnutými v spise Okresného súdu Michalovce sp. zn. 10Er /680/2009 a tento záver nepochybne vyplýva aj zo zápisnice o pojednávaní.

K námietke žalobcu, že súd odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie úplne rovnakými dôvodmi, opísanými tými istými vetami ako v iných svojich rozhodnutiach odvolací súd uvádza, že takýto postup súdu nie je vylúčený, pokiaľ ide o konanie medzi rovnakými účastníkmi a s rovnakým skutkovým základom a nakoniec sám žalobca podáva rovnaké odvolania vo všetkých veciach tých istých účastníkov konania a o tom istom predmete konania bez zohľadnenia rozdielnosti jednotlivých konaní. Konkrétne možno poukázať na tvrdenú žiadosť o zrušenie pojednávania, ktorá však v prejednáwanej veci nebola podaná, na tvrdené rozhodnutie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, pričom takéto rozhodnutie v prejednáwanej veci nebolo vydané, ďalej na tvrdené nedoručenie vyjadrenia k žalobe, ako aj na rozhodnutie bez nariadenia pojednávania, ktoré sa na prejednávanú vec nevzťahujú. Rovnako sa to týka aj námietok ohľadne rozhodovania o škode a nemajetkovej ujme, keďže v prejednáwanej veci sa o nej vzhľadom na nedostatok základu predmetu konania nerozhodovalo.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov sú odvolacie námietky žalobcu nedôvodné, preto odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil, vrátane výroku o trovách konania účastníkov.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. Žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná, preto má právo na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalobcovi, trovy odvolacieho konania jej však nevznikli a žalobca nemá právo na ich náhradu, preto súd účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach jednohlasne (§ 3 ods. 9 zák. 757/2004 Z.z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.